

บทที่ 1

ภูมิหลัง

ในปีการศึกษา 2547 นักเรียนชั้นปฐมวัย 2 เป็นนักเรียนที่เกิดใน พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 37 คน เป็นนักเรียนชาย 14 คน นักเรียนหญิง 23 คน นักเรียนทั้งหมดถึงแม้ว่าอายุแตกต่างกัน ก็ไม่มีปัญหาเพราะต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จากที่คุณครูได้เฝ้าดูสังเกตพฤติกรรมของแต่ละคนดูแล้วเป็นเด็กมีความพร้อมฉลาดเฉลียวกล้าพูดกล้าถามเกือบจะทุกคน แต่ขณะเดียวกันครูก็พบปัญหาของนักเรียน คนหนึ่งเป็นเด็กผู้หญิง มีพฤติกรรมอาการซึมเศร้าเก็บตัว ไม่ยอมเล่นกับเพื่อนและไม่มีเพื่อนเล่น จากปัญหาพฤติกรรมนี้ จึงเป็นปัญหาที่น่าสนใจว่าเกิดจากปัญหาอะไร เป็นปัญหาที่จะทำการวิจัย เพื่อหาทางช่วยเหลือแก้ไขพฤติกรรมนี้ให้หายไป เพื่อจะได้ไม่เกิดเป็นปัญหาปมด้อยแก่ตนเอง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเตรียมความพร้อมทางด้าน การเรียนรู้ของตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อค้นหาสาเหตุของอาการซึมเศร้า
2. เพื่อหาทางช่วยเหลือแก้ไขพฤติกรรม
3. เพื่อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมและการเรียนรู้ของเด็ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. แบบสังเกตพฤติกรรม
2. แบบบันทึกการสัมภาษณ์

ขอบเขตของการวิจัย

เด็กหญิงปนัดดา มหาภาค (น้องต๋อยน้อย) นักเรียนชั้นปฐมวัย 2 โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

วิธีดำเนินการวิจัย

1. บอกสาเหตุ สอบถามข้อมูล ประวัติของน้องตุ้ยตุ้ยจากพี่สาวที่เรียนอยู่
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และพ่อของน้องตุ้ยตุ้ย

ข้อมูล

1. เด็กหญิงปนัดดา มหาหมาด เกิดวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 อายุ 3 ปี 6 เดือน น้ำหนัก 12 กิโลกรัม ส่วนสูง 97 เซนติเมตร ไม่มีโรคประจำตัว
2. สังเกตอาการและพฤติกรรม คุณครูจะทำการสังเกตอาการและพฤติกรรมของน้องตุ้ยตุ้ย ตั้งแต่พ่อมาส่งถึงโรงเรียน จนถึงเวลาเลิกเรียน โดยทำการบันทึกอาการและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออก
3. คุณครูพยายามสร้างความคุ้นเคยด้วยการทักทายพูดคุยเล่นด้วยบ่อย ๆ
4. คุณครูให้ความรักด้วยการสัมผัสสอบกอด

ข้อมูลการสังเกตและสัมภาษณ์ก่อนทำการวิจัย

น้องตุ้ยตุ้ยพ่อพามาสมัครเข้าเรียนใหม่ ในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2547 พร้อมกับอีก 2 คน คือ พี่สาวเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และพี่ชายเรียนชั้นอนุบาล 2 ย้ายโรงเรียนมาจากจังหวัดสระบุรี และพ่อมาติดต่อขอผ่อนผันค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการเข้าเรียนของลูกทั้ง 2 คน ในระดับอนุบาล คือ ค่าบำรุงการศึกษา ค่าหนังสือ ค่าอาหารว่าง และอื่น ๆ และคุณครูได้อนุญาตให้ผ่อนผัน และคุณครูสอบถามจากพี่ชายของน้องตุ้ยตุ้ยว่ามีร้องไห้หรือไม่ เพราะสังเกตเห็นเด็กใส่รองเท้าแตะมาโรงเรียน พี่ชายบอกว่ายังไม่มี คุณครูเลยมอบรองเท้านักเรียนเก่าของปีที่แล้ว ที่ประกาศหาเจ้าของไม่เจอให้ใช้สวมมาโรงเรียน ร้องตุ้ยตุ้ยมาโรงเรียนพร้อมพี่สาวและพี่ชายในวันรุ่งขึ้น ก็มักจะร้องไห้สะอึกสะอื้น ร้องให้หาแม่ คุณครูปลอบโยนก็หยุดร้องไห้ นั่งกอดกระเป๋ายก แยกตัวไปนั่งเงียบ ๆ และอยู่ห่างเพื่อน ๆ คุณครูไม่ตั้งใจสงสัยอาการเพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนที่เข้ามาเรียนใหม่ อาจจะยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่ คุณครู และเพื่อน ๆ หลายวันผ่านไปอาการก็ยังคงเหมือนเดิม

ช่วงเก็บข้อมูลในการทำ วิจัย

สัปดาห์ที่ 1

วันจันทร์ที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันนี้ห้องคู้ย่นุ้ยมา ถึงโรงเรียนก็ยังคงร้องไห้ กอดกระเป๋าและถุงขนมไว้ ไม่ยอม
รับประทาน คุณครูเรียกเข้ามาหา ก็ยืนเฉยไม่สนใจ เมื่อเวลาคุณครูเรียก เรียกหลาย ๆ ครั้ง
ก็ไม่มา คุณครูปล่อยให้ตามใจ เวลาเข้าเรียนทำกิจกรรมก็ไม่ยอมมานั่งร่วมกับเพื่อน ๆ
ตอนเย็นกลับบ้านพร้อมกับพี่ ๆ

วันอังคารที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพุธที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพฤหัสบดีที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันศุกร์ที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2547

พฤติกรรมเหมือนกับวันจันทร์
ตลอด 1 สัปดาห์ ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง

สัปดาห์ที่ 2

วันจันทร์ที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันอังคารที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพุธที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพฤหัสบดีที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันศุกร์ที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2547

ห้องคู้ย่นุ้ยมาถึงโรงเรียน หยุดร้องไห้
สวัสดีคุณครู เมื่อคุณครูทักทายสวัสดี
มีอาการซึมเศร้าไม่พูดคุยกับเพื่อน
และคุณครู คุณครูพยายามสร้าง
ความคุ้นเคย ด้วยการพูดให้ความเป็น
กันเองแต่ก็ไม่ยอมคุยด้วย

สัปดาห์ที่ 3

วันจันทร์ที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2547

พ่อมาส่งน้องตุ้ยตุ้ยหน้าห้อง คุณครูถามพ่อ ถึงแม่ น้องตุ้ยตุ้ยว่า “ทำไมไม่เห็นแม่มาส่งบ้าง แม่ทำงานอะไร” พ่อบอกว่า “ได้แยกทางกับภรรยา เลยพาลูกหนีมาโดยไม่ทำอะไรคิดตัวมา” คุณครูบอกกับพ่อของน้องตุ้ยตุ้ยว่า (น้องตุ้ยตุ้ยมีอาการซึมเศร้าไม่มีเพื่อน ไม่เล่นกับใครอาจจะเป็นเพราะคิดถึงแม่ ขาดแม่ขอให้พ่อดูแลเอาใจใส่ลูกเป็นพิเศษด้วย”

วันอังคารที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2547

น้องตุ้ยตุ้ยมาถึงโรงเรียนโดยพ่อมาส่งคุณครูกล่าวทักทาย สวัสดิ์และเรียกน้องตุ้ยตุ้ยเข้ามาหาแต่น้องตุ้ยตุ้ยแสดงอาการเฉยเมยเวลาทำกิจกรรมการเรียนการสอน ก็มักจะนั่งอยู่หลังสุด

วันพุธที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2547

พ่อมาส่งน้องตุ้ยตุ้ยหน้าห้องคุณครูรีบเข้าไปจูมมือและสวมกอดน้องตุ้ยตุ้ย แล้วบอกให้เอากระเป๋าไปเก็บ น้องตุ้ยตุ้ยก็ทำตามคุณครูเวลาเรียนและทำกิจกรรมจะนั่งอยู่หลังสุด คุณครูบอกกับเพื่อน ๆ นักเรียนว่า น้องตุ้ยตุ้ยตัวเล็กให้มานั่งหน้าได้ไหม เพื่อน ๆ ตอบว่า ได้แล้วช่วยกับจูงน้องตุ้ยตุ้ยมานั่งแถวหน้า น้องตุ้ยตุ้ยแสดงสีหน้าไม่ยินดียินร้าย ไม่พูดคุยกับใครแม้แต่กับคุณครู

วันพฤหัสบดีที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2547

คุณครูฝึกสอนบอกว่า “ผู้ปกครองของน้องน้ำตาลมาบอกว่า นักเรียนในห้องน่าจะเป็นเหา เพราะน้องน้ำตาลคิดเหาจากเพื่อน วันนี้ตอนเช้าหลังเข้าแถวเคารพธงชาติกลับเข้ามาในห้องเรียน คุณครูฝึกสอนทำการตรวจเหา ปรากฏว่าพบเหาและไข่เหาเต็มหัวของน้องตุ้ยตุ้ย

คุณครูแยกน้องตุ้ยตุ้ยไปนอนห่างจากเพื่อน น้องตุ้ยตุ้ยไม่แสดงอาการยินดียินร้าย

วันศุกร์ที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันนี้ น้องต๋อยน้อยมาถึงโรงเรียนแต่เช้า โดยคุณพ่อมาส่ง คุณครูพบว่าน้องต๋อยน้อยไม่สบายเป็นหวัด มีอาการน้ำมูกไหล คุณครูเรียกเข้ามาถอดและเช็ดน้ำมูกให้ น้องต๋อยน้อยฝากเงินคุณครู 5 บาท คุณครูบอกกับน้องต๋อยน้อยว่า วันนี้หนูจะกินน้ำแข็งไม่ได้พอรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วให้กลับมาดื่มน้ำที่ห้องเรียน น้องต๋อยน้อยพยักหน้า คุณครูบอกว่าควรพูดกะแทนการพยักหน้า น้องต๋อยน้อยพูดตามคุณครู หลังจากรับประทานอาหาร คุณครูบอกน้องต๋อยน้อยว่าจะหิวหาให้ในตอนพัก

หลังจากพักกลางวันน้องต๋อยน้อยกลับมานั่งที่ห้อง คุณครูหิวหาให้ปรากฏว่า ผมของน้องต๋อยน้อยหนาเป็นกระเซิง คุณครูเลยจับสระผมอาบน้ำให้ หิวหาตัวหาหั่นลงมาเติมไปหมด ทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ น้องต๋อยน้อยพูดเป็นครั้งแรกกับคุณครูว่า ยายหนูจะฆ่ามันเองแล้ว ก็เอื้อมมือไปฆ่าหาจนตายหมด ตอนเย็นพ่อมารับกลับบ้าน คุณครูบอกกับพ่อว่า “ลูกเป็นหาให้หมั่นสระผม ทำความสะอาดให้ลูกด้วย” พ่อรับคำ

สัปดาห์ที่ 4

วันจันทร์ที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันอังคารที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพุธที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพฤหัสบดีที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันศุกร์ที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

น้องต๋อยน้อยไม่มาโรงเรียน
เพราะเป็นไข้หวัด

สัปดาห์ที่ 5

วันจันทร์ที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

พ่อมาส่งน้องตุ้ยตุ้ย คุณครูรับน้องตุ้ยตุ้ยด้วยการโอบกอดและบอกให้ถอดรองเท้า นำกระเป๋าไปเก็บในห้อง น้องตุ้ยตุ้ยออกมาฝากเงิน 5 บาท คุณครูถามถึงอาการไข้ น้องตุ้ยตุ้ยพูดกับคุณครูว่า “หายแล้ว” (พูดไม่ชัด) คุณครูบอกน้องตุ้ยตุ้ยว่า “การพูดกับผู้ใหญ่ต้องมีคำด้วยทุกครั้ง”

วันนี้คุณครูตรวจหาและหิวหาให้น้องตุ้ยตุ้ย คุณครูสังเกตเห็นรอบเขี้ยวข้านตัว น้องตุ้ยตุ้ย ประมาณ 9-10 รอย จึงทำการสอบถามว่า “โดนใครตีมา ถูกตีที่ไหน” น้องตุ้ยตุ้ยเพียงแต่พยักหน้าว่าถูกตี แต่ไม่บอก ว่าใครตี ตอนเลิกเรียนเด็กชายบดินทร์ ลูกพี่ลูกน้อง เรียนอยู่ชั้น ป. 3 มารับ คุณครูจึงสอบถามถึงรอยเขี้ยวข้าน ทราบว่าลูกตี เพราะน้องตุ้ยตุ้ย ตักดินใส่หม้อก๋วยเตี๋ยวที่ลุงขาย คุณครูบอกน้องตุ้ยตุ้ยว่า “ทีหลังอย่าทำอีก” อาการซึมเศร้า ก็ยังคงเหมือนเดิม

วันอังคารที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันนี้พ่อมาส่งน้องตุ้ยตุ้ยอีกคุณครูถามว่า “ทราบหรือไม่ว่าลูกถูกตี” พ่อบอกว่า “ทราบครับ แต่ก็พูดอะไรไม่ได้เพราะอาศัยเขาอยู่ แล้วลูกผมก็ชนด้วย 'ไม่รู้จะทำอย่างไร'” น้องตุ้ยตุ้ยก็ยังคงเหมือนเดิม คุณครูฝึกสอนก็เพิ่มความเอาใจใส่ ให้ความรักด้วยการสัมผัส โอบกอด

วันจันทร์ที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันอังคารที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2547

วันพุธที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2547

น้องตุ้ยตุ้ยยังคงมีอาการไม่สนใจ
สิ่งแวดล้อม ไม่รู้สึกสนุกสนาน
ไม่มีความสุข แยกตัวไม่สูงส่งกับเพื่อน
หน้าตาทำทางดูเศร้าหมอง

สัปดาห์ที่ 6

สัปดาห์ที่ 4

วันจันทร์ที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันอังคารที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันพุธที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันพฤหัสบดีที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันศุกร์ที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

น้องต๋อยน้อยลาโรงเรียนไปเยี่ยมญาติ

สัปดาห์ที่ 7

วันจันทร์ที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

พ่อมาส่งน้องต๋อยน้อย คุณครูทักทายสวัสดิแล้วเรียกน้องต๋อยน้อยมาสวมกอด แล้วหาหาให้ด้วยในขณะนั้นคุณครูถามว่า “คิดถึงแม่ไหม” น้องต๋อยน้อยบอกว่า “คิดถึงแม่ไม่ได้ เพราะแม่ตายแล้ว” คุณครูถามว่า “ใครบอกหนู” น้องต๋อยน้อยบอกว่า “พ่อบอก” คุณครูถามว่า “ถ้าสมมุติว่าแม่หนูยังไม่ตาย หนูจะคิดถึงแม่มั้ย” น้องต๋อยน้อยพนักหน้า

วันนี้คุณครูฝึกสอน สอนให้น้องต๋อยน้อยลองยิ้มดู น้องต๋อยน้อยยิ้มด้วยการจิกยิ้ม ให้เพื่อน ๆ ดู เพื่อน ๆ หัวเราะ น้องต๋อยน้อยยิ้มที่มุมปากนิด ๆ

วันอังคารที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

พ่อนำน้องต๋อยน้อยมาส่งที่หน้าห้อง คุณครูทักทายสวัสดิและดึงน้องต๋อยน้อยเข้ามาโอบกอดซักถามทางข้าวแล้วหรือยัง น้องต๋อยน้อยตอบว่า “ทานแล้ว” คุณครูบอกเอากระเป๋าไปเก็บแล้วออกมาฝากเงินกับคุณครูฝึกสอน 5 บาท แล้วน้องต๋อยน้อยก็ออกไปนั่งเล่นที่ระเบียงหน้าห้อง

อาการทั่วไปก็ยังคงเศร้าหมอง เริ่มพูดคุยกับคุณครู

วันอังคารที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันนี้ น้องศุ่ยน้อยมาโรงเรียนกับพี่ชาย สอบถามว่าพ่อมาส่งที่หน้าประตูโรงเรียน ครูทักทายสวัสดิ์ และโอบกอดน้องศุ่ยน้อย ตอนช่วงทำกิจกรรมน้องศุ่ยน้อยพูดคุยกับเพื่อน ๆ คูท่าทางแจ่มใสขึ้น อาจจะเป็นเพราะเพื่อน ๆ และครูให้ความสนใจจึงทำให้ อาการซึมเศร้าดีขึ้นบ้าง

วันศุกร์ที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันนี้ น้องศุ่ยน้อยมาโรงเรียน โดยพ่อมาส่งที่หน้าประตูโรงเรียน คุณครูมองเห็นแต่ไกล แต่ก็แกล้งถามน้องศุ่ยน้อยมาเองหรือยังไง น้องศุ่ยน้อยตอบว่า “พ่อมาส่งหนูที่หน้าประตู” วันนี้มีอาการพูดคุยกับคุณครูหลายคำ อาการทั่วไปดีขึ้นบ้าง มีการพูดคุยกับเพื่อนเป็นบางครั้ง

วันศุกร์ที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

วันนี้ น้องศุ่ยน้อยมาถึงโรงเรียน โดยเข้ามาทางประตูด้านข้าง มาสวัสดิ์คุณครูและฝากเงิน 5 บาท คุณครูเรียกเข้ามาโอบกอดและซักถามพูดคุยด้วย น้องศุ่ยน้อยพูดคุยกับคุณครูเป็นอย่างดี และคลอเคลียไม่ยอมห่างจากคุณครู

อาการซึมเศร้ายังคงมีอยู่เมื่อยามพลอดั้ว

บทที่ 2

ผลการวิจัย

จากการศึกษาทั้ง 8 สัปดาห์ พบว่า

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2547

ร้องไห้มีอาการซึมเศร้าไม่ยอมพูดคุยกับครูและเพื่อน ยังไม่ทำการแก้ไขพฤติกรรม เพราะเป็นช่วงสัปดาห์แรกยังไม่คุ้นเคย

สัปดาห์ที่ 2 วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2547

หยุดร้องไห้ สวัสดิ์คุณครู เมื่อคุณครูทักทายสวัสดิ์ยังคงมีอาการซึมเศร้า ไม่พูดคุยกับเพื่อน

คุณครูพยายามพูดคุยสร้างความคุ้นเคย ให้ความสนทนสนม แต่ก็ยังไม่พูดคุยกับคุณครูเช่นเดิม

สัปดาห์ที่ 3 วันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2547

คุณครูเริ่มทราบปัญหาว่า เป็นเพราะขาดความอบอุ่น เนื่องจากพ่อแม่หย่าร้างกัน ทำให้สุขภาพจิตไม่ดี

สัปดาห์ที่ 4 วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

ไม่มาโรงเรียนเพราะป่วยเป็นไข้หวัด

สัปดาห์ที่ 5 วันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

เริ่มให้ความคุ้นเคยพูดคุยกับคุณครูบ้าง เพราะมีเขาเป็นตัวช่วย และคุณครูเพิ่มความดูแลเอาใจใส่ แต่ยังคงมีอาการไม่สนใจสิ่งแวดล้อม ไม่รู้สึกสนุกสนาน ไม่มีความสุข แยกตัวไม่สูงส่งกับเพื่อน หน้าตาทำทางดูเศร้าหมอง

สัปดาห์ที่ 6 วันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

ลาโรงเรียนไปเยี่ยมญาติ

สัปดาห์ที่ 7 วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

คุณครูจะทำการโอบกอบทุกเช้า และสนทนาสอบถามว่า คิดถึงแม่ไหม น้องด้อยน้อย บอกว่าแม่ตายแล้ว คุณครูฝึกสอน สอนให้ยิ้ม เริ่มยิ้มนิด ๆ และพูดคุยกับคุณครู สี่หน้า คุดชื่นชื่น

สัปดาห์ที่ 6 วันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2547

เริ่มเข้ากลุ่มทำงานกับเพื่อน พูดคุยกับคุณครูและเพื่อน อาการซึมเศร้าดีขึ้นบ้าง แต่ก็ยังคงมีบ้างครั้งยามพลอดั้ว

บทที่ 3

บทสรุป

1. สังเกตพบว่าน้องด้อยนุ้ย ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม ไม่รู้สึกสนุกสนานไม่มีความสุข แยกตัวไม่สูงส่งกับเพื่อน ทำทางหน้าตาดูเศร้าหมอง เกิดจากพ่อแม่หย่าร้างกัน

2. วิถีหาทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของน้องด้อยนุ้ย

ครูตระหนักถึงภาวะซึมเศร้าในตัวของน้องด้อยนุ้ย ได้มีการพูดคุยสร้าง ความคุ้นเคยสนิทสนม ครูเอาใจใส่อย่างจริงจังที่จะรับรู้ ความรู้สึกของน้องด้อยนุ้ย นอกจากนี้ ครูยังสัมผัสโอบกอดให้เด็ก รู้ว่า ยังมีครูรัก ห่วงใยอยู่เสมอ และยังมีเพื่อน ๆ ช่วยเสริมการให้กำลังใจด้วยการชวนไปเล่น ชวนไปทานข้าว เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

การวิจัยในการแก้ไขปัญหภาวะซึมเศร้าครั้งนี้ ถือว่าเป็นการแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น

การช่วยเหลือแก้ไข

1. ปลอดภัยไม่คุกคาม ไม่ปล่อยให้เด็กเผชิญปัญหาโดยไม่มีการช่วยเหลือ
2. หากเด็กไม่กล้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ให้สังเกตเงียบ ๆ ก่อน ไม่ต้องเร่งรัด
3. ให้เด็กได้มีโอกาสระบายถึงความกังวลที่เกิดขึ้น เพื่อจะได้ทราบสาเหตุ ว่าเด็กวิตกกังวลเรื่องอะไร

คำนำ

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ ทำการวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมอาการซึมเศร้า
ของนักเรียนชั้นปฐมวัย 2 จำนวน 1 ราย ว่ามีสาเหตุสืบเนื่องมาจากอะไร ทำอย่างไร
จึงจะช่วยแก้ไขปัญหาก็กลายเป็นเด็กร่าเริงแจ่มใสได้

ข้าพเจ้าหวังว่า งานวิจัยชิ้นนี้คงจะเป็นแนวทางกับเพื่อนครูและผู้ปกครองที่สนใจ
นำไปปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนได้บ้าง เพื่อประโยชน์และความสุขของนักเรียน

จุฑาทพร ศาคะรังค์

กรกฎาคม 2547

การแก้ไขปัญหาพฤติกรรมอาการซึมเศร้า
ของนักเรียนชั้นปฐมวัย 2 ปีการศึกษา 2547

วิจัยในชั้นเรียน

ของ

นางจุฑาพร ฐาคะรังค์

อาจารย์ 3 ระดับ 8

โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร

สังกัดกองการศึกษา เทศบาลเมืองมหาสารคาม

จังหวัดมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง การแก้ไขปัญหาพฤติกรรมอาการซึมเศร้าของนักเรียนชั้นปฐมวัย 2
ปีการศึกษา 2547

ผู้วิจัย นางจุฑาทพร สาคะรังค์ อาจารย์ 3 ระดับ 8
โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร สังกัดกองการศึกษา
เทศบาลเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อ เพื่อค้นหาสาเหตุของอาการซึมเศร้า เพื่อหาทางช่วยเหลือแก้ไขพฤติกรรม และเพื่อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม และการเรียนรู้ของเด็ก ขอบเขตของการวิจัย เด็กหญิงปนัดดา มหาหมาด (น้องตุ้ยน้อย) นักเรียนชั้นปฐมวัย 2 โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย 2 เดือน ตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบบันทึกการสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่า เด็กซึมเศร้า เกิดจากสาเหตุพ่อแม่หย่าร้างกัน พ่อพาลูก ๆ หนีแม่มา และบอกลูกว่าแม่เสียชีวิตแล้ว ทำให้เด็กเกิดภาวะเครียด เศร้าโศกเสียใจ เด็กขาดความรัก ความอบอุ่น และคุณครูได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กโดยการให้ความรัก ความอบอุ่น ช่วยเติมเต็มในส่วนที่เด็กขาด ให้เพื่อนนักเรียนช่วยให้กำลังใจและชวนทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เด็กปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ดีขึ้น มีความวางใจในคุณครูและเพื่อน กล้าพูดกล้า แสดงออกเพิ่มขึ้น แต่ในบางเวลายังมีอาการซึมเศร้าบ้าง ซึ่งต้องอาศัยครอบครัวให้ความรักความอบอุ่นและดูแลเด็กอย่างใกล้ชิดเพิ่มมากขึ้น

